

Jong geweest in Capelle aan den IJssel.

Na een periode van hard werken, na de oorlog, met nog betrekkelijke armoede en schaarste, begon in de jaren zestig de welvaart toe te nemen. Er werd meer verdiend en dat moest gevierd worden!

Het werd een tijd van nieuwe politieke partijen, kerken die leegliepen en jongeren die in opstand kwamen tegen het gezag.

Overal werden nieuwe woonwijken uit de grond gestampt en de oude dingen verdwenen in rap tempo.

Het was de tijd van lange haren, dreunende muziek, demonstraties en drugs.

Hoe was het om in die tijd jong te zijn in Capelle aan den IJssel?

We vragen het aan Cees Twigt.

Cornelis Twigt is 9 augustus 1949 geboren.

Zijn ouders zijn Leendert Twigt, 1916-1982 en Janke Veenstra, 1921.

Het gezin woonde in de Frederik-Hendrikstraat, in het naoorlogse nieuwbouw gedeelte, in de Oude Plaats. Er was ook nog een jonger zusje, Rinzke, geboren 14-7-1953.

Hij ging eerst naar kleuterschool Prinses Margriet, bij de Tuinstraat, op "het dorp".

Lopen over de dijk, met een hele stoet kinderen uit de buurt, langs de kleine winkeltjes, die hij nog allemaal kan opnoemen .

"Vanaf het gasgebouw gingen we de stoep op. Bovenaan was de winkel van Hogendijk, een stoffeerder, die was gevestigd in het pand van van der Vlist, die rookartikelen en hengelereedschap verkocht. Daarna langs het winkeltje van de Jong, in emmers en teilen, Van Dam, het grote pand van de textielhandel, Van Wijk de kruidenier, Boudestein voor schoenen, en Janus van Ieperen en zijn zus, die verkochten ook snoep en speelgoed, dus dat was interessant voor ons! Dan had je van Prooien de schoenmaker, den Toom, ook een kruidenier, het sigarenzaakje van van Dam, het cafe van Simon de Wit, slager Snoei, groenteboer van der Kraan en de drogist, Jongkind. En er was natuurlijk de scheepswerf van Vuyk, waar mijn opa werkte.

Verder wandelden we, een heel eind voor die korte beentjes, langs de Kerkesteege, de loswal van Capelle, langs juffrouw Bus, nog een sigarenwinkeltje, en dan door de Tuinstraat naar beneden, daar stond ons schooltje."

Daarna ging hij twee jaar naar de school van mijnheer Cupedo, en omdat er een christelijke school aan de Jacob van Ruysdaalsingel kwam, vonden zijn ouders het beter dat hij toen daarheen ging.

Later bezocht hij ook nog de technische school "de Verbinding". Op Krimpen aan den IJssel. Zijn beroep werd technisch controleur.

"Als kind speelde ik voornamelijk buiten. Eerst in de straatjes van de Oude Plaats.

Verstoppertje in de kleine paadjes, of bussietrap.

Mijn vrienden waren o.a., Leo Weekers, Dick Toledo, Eef Oskam en Cent Vuik.

Alle leveranciers kwamen in die tijd aan de deur, bakker Roos, en de melkboeren gebroeders Hogerwaard. Gijs stond in de winkel, en Jaap bezorgde de melk, met een houten kar op hoge wielen. We hielpen hem altijd duwen, als hij tegen de steile stoep op moest.

Je had Krijgsman, de kruidenier, en Krijgsman de olieboer, met een wagen vol schoonmaakmiddelen. En van Driel, de kruidenier.

Toen wij wat ouder werden en een fiets kregen werd de wereld groter en verkenden we de omgeving van Capelle.

Ook ging ik met mijn ouders op vakantie en ontdekte ik de wereld buiten ons dorp. Zij huurden dan ergens een vakantiehuysje, en vrachtrijder Vermeer kwam voorrijden om onze bagage en de fietsen op te halen.

En we gingen wandelen, bij wandelsportvereniging "Ons Genoegen". Die werd geleid door mijnheer en mevrouw Larssen. Je had in die tijd drie wandelsportverenigingen, ook nog Alexander, uit de polder, en de vereniging van Vuyk. Iedere Capellenaar liep wel ergens mee. We liepen de Airbornmars in Oosterbeek en de IJssel- en Lekstreekmarsen.

's Zomers werd er gezwommen in de Groenedijk, daar waren fijne strandjes, en toen we die kunst wat beter onder de knie hadden en wat ouder waren, gingen we zwemmen bij het sluisje, naast van Riemsdijk. Daar sprong je zo in de rivier! Daarna naar de overkant zwemmen. Opletten voor de grote schepen van ZAGRI! Dan tussen de grafstenen op het oude Krimpener kerkhofje door, over de dijk, en uit de boomgaard van de boerderij die nu museum is, appels jatten.

Die stopten we in onze zwembroek en dan dezelfde weg weer terug.

Soms sleepten we met schepen mee, tegen de stroom in, om dan lekker op ons gemak terug te drijven. Dat het heel gevaarlijk was maakte het alleen maar spannender.

De grote loods van Vuyk stond op heipalen in het water. Bij eb kon je eronderdoor lopen. Dat deden we dan ook, om oud ijzer te verzamelen. Dat verkochten we om ons zakgeld een beetje aan te vullen! Als mijn opa hoorde, dat ik er weer rondgespookt had, kreeg ik een geweldig standje. Het was natuurlijk ook heel gevaarlijk, maar daar dacht je niet bij na. Heel Capelle leefde in die tijd op het ritme van de scheepswerf. Als de fluit ging zeiden we, gauw naar huis, we gaan zo eten.

's Winters schaatsten we op de binnenvijver, en op de slee gingen we de dijkhelling af.

In 1963 was er een heel strenge winter. We konden schaatsen op de IJssel, tot aan Ouderkerk! Eigenlijk was het meer klauteren over de schotsen.

In dat jaar ben ik lid van EendrachtMaaktMacht geworden. Mijn opa en mijn vader waren het al.

Ik speelde de bugel. Les kreeg ik op de muziekschool van het NUT, die toen nog in houten gebouwtjes onderaan de Slotlaan zat. Ik kreeg les van iemand van de Marinierskapel.

In 1964 verhuisden we naar het buurtje achter de Rozenburcht, de Christiaan Huygensstraat. Eerst liepen daar de paarden van bakker Roos.

Ook was er de kermis. Toen kwam er het Capelleterrein en later de Blinkerd, het zwembad. De brandweer hield er eens een oefening onder leiding van de heer Weyling, mijn vrienden en ik stelden de slachtoffers voor .

Zwaar gewond werden we op brancards gelegd , die bestonden uit een ladder, en zo in een wagen van bode Vermeer geschoven.

Ook in de nieuwbouw viel veel te beleven, overal verrezen huizen, je kon allang niet meer over de weilanden naar het Witte Huis kijken.

In de Slotschool was de bibliotheek gevestigd, lezen was een hobby van mij, dus daar kwam ik veel, om boeken over de Kameleon te halen!

De komst van IJsseloord , waar de Molukkers onderdak vonden, was een sensatie, een stukje van de grote buitenwereld in ons dorp!"

En hoe zat het nu met de lange haren en de demonstraties in Capelle?
Daar heeft Cees niet veel van gemerkt.
In zijn wereld veranderde er niet zo veel.
Er kwam televisie, en bij de burens gingen ze af en toe kijken naar Dappere Dodo, Pipo de clown en Swiebertje!
In 1964 kreeg het gezin zelf TV, maar Cees keek er weinig naar, soms naar de Rudi Carellshow, of naar Dorus.
Hij was meer geïnteresseerd in radio Veronica en radio Noordzee, en andere piraten!
Zijn muziek in die jaren was, en is nog steeds, Rolling Stones, The Kings, Q 65, Procol Harum, Rob Hoeke, The Hunters, Golden Earring.

“Je had veel verenigingen.
Korfbal-, voetbal-, en wandelverenigingen.
En de duivensport. Dat zat in de “Duivenkeet” onder aan de stoep naar de Slotlaan, ome Frans en tante Mien Broere zwaaiden daar de scepter! Op die locatie werden ook verjaardagen en bruiloften gevierd.
Kleinvee, kippen, cavia’s, konijnen, je kon het zo gek niet verzinnen, of er was een vereniging van.
Er waren volkstuinten, langs de Slotlaan lag het eerste” Nut en Genoegen”.
Iedereen kende elkaar wel ergens van, ook uit de verschillende kerken.
Burens en vrienden van je ouders noemde je al gauw oom en tante.
Het was allemaal heel gemoedelijk.
EMM gaf serenades aan echt)paren die vijftig of zestig jaar getrouwd waren, gewoon voor hun deur, of in het cafe van Arie de Graaf, tegenover het oude gemeentehuis.
Daar gaven ook veel verenigingen hun jaarlijkse feestavond, met een toneelstuk, het verloten van een grote taart, en bal na!
We gaven concerten in de muziektent in het plantsoen bij de Oude Plaats.
Er was de jaarlijkse aubade op Koninginnedag.
De jaarlijkse uitvoering was in het Anker, in Keten.
We gingen op concours, naar Oudewater en Schoonhoven, en eens zelfs in Antwerpen!
We wandelden mee in Oosterbeek en met de IJssel- en Lekstreek marsen.
In 1999 bestonden we honderd jaar, toen is er een jubileumboekje uitgegeven.”

Maar zo rond hun zestiende jaar veranderde er toch iets in het amusement.
De vrienden schaften een brommer aan, zodat hun wereld een stuk groter werd.
In het Anker was een dancing.
Frans van Es zat er in het bestuur.
Daar traden the Cats op, en Golden Earring en Moody Blues, en zelfs Ciska Peters, een beroemdheid in die tijd.
In de Alexanderschool, hoek Bermweg en Capelseweg, was een disco.
Aan de Meeuwensingel, bij de Mient, zat disco Cupido.
Jongelui uit Capelle gingen naar Lekkerkerk, dansen bij Amicitia.
Ook de Pinguin, aan de Veerstoep op Krimpen, was een ontmoetingsplaats, dat was een soort kroeg-snackbar.
Zijn eerste vriendin leerde Cees kennen in het zwembad de Lansing, in 1965. Hij weet haar naam nog goed: Jannie van Herk!
Op hun brommers struinden Cees en zijn vrienden de hele Krimpenerwaard af!

Natuurlijk kon je ook naar Rotterdam, want in de grote stad, daar gebeurt het!!

Alleen was er de ellende van de laatste bus, dus als je geen brommer had, was je altijd op tijd thuis.

Cees vertelt dat hij eigenlijk nooit naar de film ging, hij is er nog geen liefhebber van en zijn christelijke achtergrond beperkte hem daar ook in.

In 1971 verliet Cees voor zijn werk Capelle, en verhuisde naar Spijkenisse. Daar heeft hij in een brasband gespeeld.

Hij heeft in Rotterdam bij het GEB gewerkt, bij Werkspoor, bij Azo-Chemie in de Botlek en bij Sijthof Pers in den Haag, daar werkt hij nu nog.

In 1983 kwam hij even terug in Capelle, en nu woont hij sinds 1999 in Nieuwerkerk aan den IJssel.

Fietsen is nog steeds zijn grote hobby, vaak gaat hij op de fiets naar zijn werk, 23 kilometer! Hij vindt het heerlijk om rond te kijken, naar alles wat er gebeurt in de natuur, en de inspanning van zijn lichaam te voelen. Eigenlijk net als vroeger, toen hij rondreed met zijn vrienden.

Over drie maanden gaat hij met pensioen.

Hij speelt nog steeds bij EMM.

Nu de bas tuba!!

Opgetekend door Wil van Kooij-Seinstra. Mei 2010.